

EF's samarbejde om udenrigspolitik

Af udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen

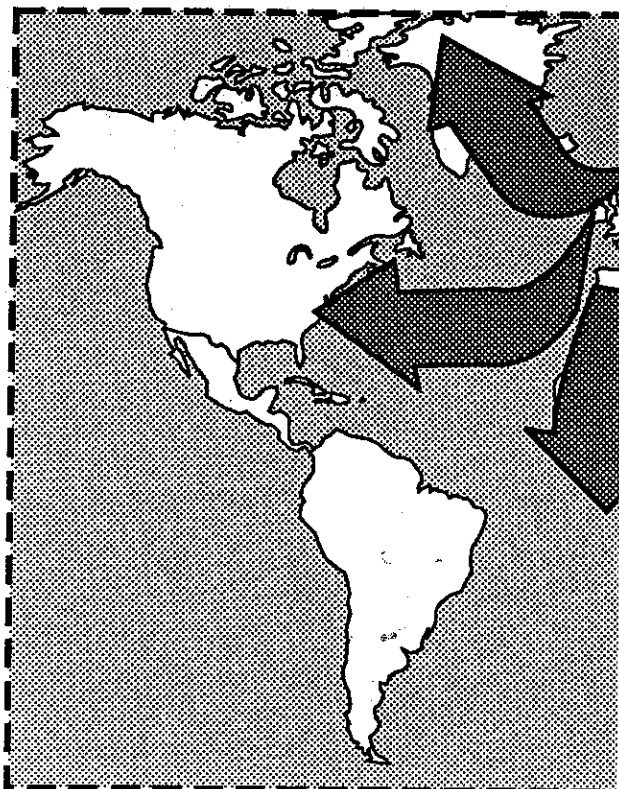
Stem **JA!** 2. juni

Et af de vigtigste afsnit i Maastricht-traktaterne handler om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det kommer i sidste øjeblik.

Formålet er, at EF-landene kan fastlægge en fælles udenrigspolitik og en fælles sikkerhedspolitik. Og det er der i allerhøjeste grad brug for.

Europa har ændret sig dramatisk i de seneste år. Heldigvis til det bedre. Men samtidig er de udenrigspolitiske forhold i Europa blevet mere usikre. Ingen kan være tilhængere af magtbalancen, som vi kendte den i gamle dage, hvor NATO og Warszawa-pagten stod over for hinanden med store våbenarsenaler. Eller af en situation som den vi kendte før krigen, hvor de store lande handlede hen over hovedet på de små.

Alligevel skal man huske, at alting var mere forudsigeligt, dengang de to alliancesystemer afbalancerede tingene. Nu er der langt mere usikkerhed. De østeuropæiske lande har frigjort sig fra den sovjetiske dominans. De baltiske lande har opnået deres frihed. Jugoslavien er faldet fra hinanden. Sovjetunionen er blevet opsplittet i et løst statssamfund. Alt sammen godt og glædeligt. Men også begivenheder, som fører til, at sikkerhed i Europa må ses i et nyt lys. Der må være nogen, som gennem udenrigspolitiske og økonomiske handlinger sørger for, at der er stabilitet og ligevægt i det europæiske billede. Akkurat som USA i 1947 gennem Marshall-planen sørgede for, at Vesteuropa kom

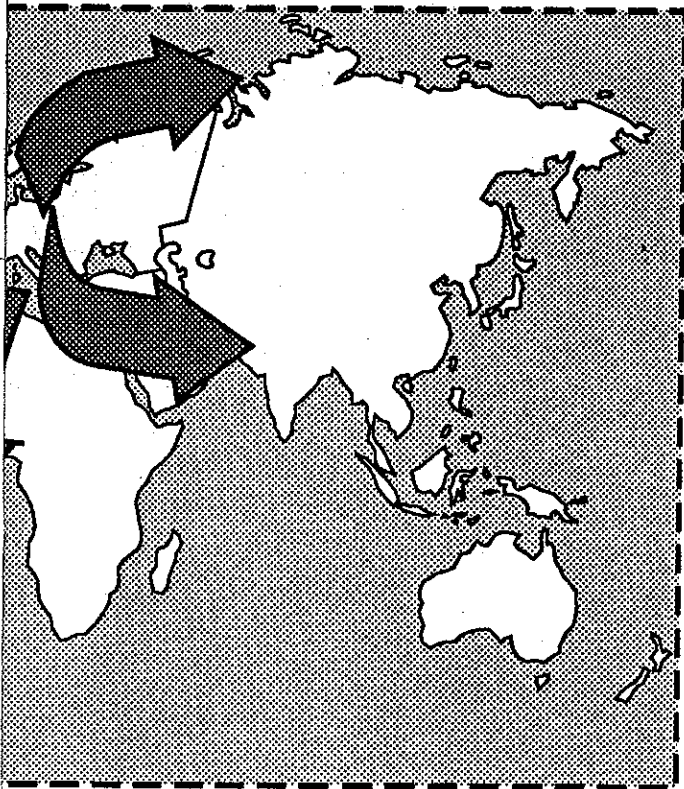

på fode igen efter Den anden Verdenskrig.

I dag er USA ikke rede til at påtage sig denne opgave over for Østeuropa og det tidligere Sovjetunionen. Og hvorfor skulle USA egentligt også det? USA har gjort mere end sin pligt i de sidste 50 år. Og nu er det jo Europas nærområde, vi taler om vores nærområde. Derfor må det være naturligt, at det er EF, som påtager sig ansvaret for at løse denne opgave. Det mener USA. Sådan opfattes det også i Østeuropa og i det tidligere Sovjetunionen. Og det mener EF også.

Det er derfor, udenrigspolitik og sikkerhedspolitik indtager en så fremtrædende plads i Maastricht-traktaterne.

Vi står overfor en meget stor op-

gave. Men også en spændende opgave. Sikkerhedspolitik bliver i fremtiden noget helt andet, end i de mange år, hvor det især drejede sig om afbalanceret militær magt. Sikkerhedspolitik bliver også økonomisk samarbejde, miljøpolitik, politisk samarbejde o.s.v. Og det bliver EF, som viser vejen.

Tidligere var sikkerhedspolitik et spørgsmål om, hvor mange soldater et land kunne stille til rådighed for forsvaret af sine grænser. Danmark blev for eksempel hvert år genstand for en slags „årsprøve“ i NATO, hvor vort forsvars kampevne blev vurderet. Resultatet af denne årsprøve var måske det vigtigste element i vor sikkerhedspolitik. Den havde nemlig som sin centrale opgave at forhindre tropper fra Warszawa-pagten i at trænge ind på dansk

territorium. Den opgave skulle vi løse sammen med vore allierede. Gennem militære midler og stort set militære midler alene.

Men i det nye Europa er sikkerhedspolitik noget helt andet. Danmarks sikkerhed kan ikke måles ud fra vor evne til at forsvare vort eget territorium. Den militære trussel er stærkt reduceret. Det betyder ikke, at vi skal fjerne vort forsvar. For det er blandt andet takket være vort forsvar, at den militære trussel nu stort set er væk.

Sikkerhedspolitik i dag består i at bidrage til at stabilisere sit nærområde. Det vil for Danmarks vedkommende sige Østersøregionen med prioritet til de tre baltiske lande (Estland, Letland og Litauen) samt det nordlige Polen og Skt. Petersborg-området. Vi kan ikke bidrage til en stabil udvikling i disse områder gennem militære midler. Det giver ingen mening.

Derimod giver det god mening at skubbe på for at hjælpe dem til en højere økonomisk vækst og yde en håndsrækning for at fastholde den nyvundne vej frem mod demokrati. Det kan kun gøres gennem økonomi, handel og kultur.

Økonomisk må vi gennem finansielle overførsler give dem ressourcer til at få gang i deres økonomi. De har ingen penge at købe for. Uden penge ingen maskiner. Uden maskiner ingen økonomisk vækst. Uden vækst politisk uro og risiko for nye diktatorer med eller uden kommunistisk etikette. Hvordan kan man tro, at

folk holder sig i ro, hvis de dårligt nok kan få det daglige brød? Og det er situationen i disse lande.

Handelspolitisk må vi åbne vore markeder for dem. Hvordan kan vi bekende os til en liberal idé og så samtidig smække døren i over for produkter fra lande, som har brug for vores hjælp, og som i årevis har ønsket at skabe et samfund, som ligner det danske? Gjorde vi det, ville vi afsløre en hulhed i vor egen karakter, som ikke lover godt for Danmark og det danske folks fremtid.

Denne kombination af økonomi og handel var lige netop, hvad USA gjorde i 1947 med Marshall-planen. Det lykkedes for USA at få Vesteuropa på fode. Så fik USA forresten også en god handelspartner, der købte amerikanske varer. Man hjælp hinanden gennem økonomi og handel. Det samme perspektiv ligger foran os i forholdet til Østeu-

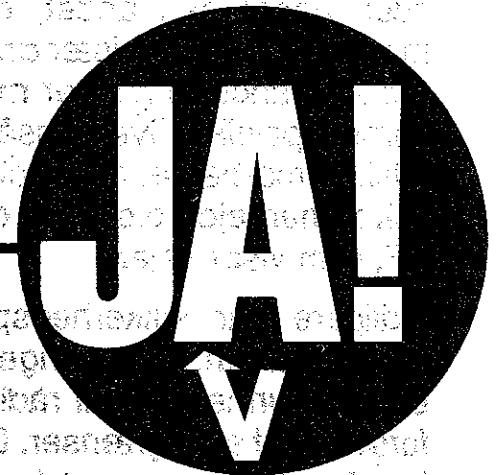
ropa og det tidligere Sovjetunionen.

Alt dette kan Danmark ikke gøre alene. Vi skal gøre det sammen med andre. Det er vore partnere i EF. For EF er dynamoen i udviklingen af det nye Europa. Det er derfor, andre europæiske lande nu maser på for at blive medlemmer.

Danmark er allerede med. Heldigvis. Og Maastricht-traktaterne skal nu give os mulighederne for i fællesskab at løfte Østeuropa og det tidligere Sovjetunionen ud af planøkonomi og diktatur og ind i markedsøkonomi og demokrati. Til sikkerhed og glæde for alle.

Uffe Ellemann-Jensen

FEBRUAR 1992

Jeg vil gerne

- vide mere om Venstre**
- være medlem af Venstre**

være medlem af Venstres Ungdom

Navn: _____

tlf.nr.: _____

Adresse: _____

Post.nr.: _____

By: _____

Kuponen sendes til Venstre, Søllerødvej 30, 2840 Holte, tlf. 42 80 22 33